

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Ямбол, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, I ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пепа Ил. Чиликова

Членове: Петранка Ст. Жекова

Петранка П. Кирова

при участието на секретаря Миглена П. Коматарова

в присъствието на прокурора Едм. Зл. Г.

като разглежда докладваното от Петранка П. Кирова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222300600041 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК и е образувано по жалба от служебния защитник за проверка на невлязлата в сила осъдителна Присъда № 3/12.01.2022г. по НОХД № 1199/2021г. по описа на РС – Ямбол.

С присъдата, предмет на проверка, подсъдимият С. Г. И. от с. *****, Община *****, обл. *****, е осъден за престъпление по чл.355, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК, като е признат за виновен в това, че:

От около 12:00 часа на **.**.****г. до около 14:00 часа на **.**.****г. в с. *****, обл. *****, ул. „*****“ № **, действайки в условията на продължавано престъпление, е нарушил мерките, издадени против разпространяването на заразна болест по хората, въведени със Заповед № РД-01-196/31.03.2021 г. на Министъра на здравеопазването на РБ, издадена на основание чл.61, ал.2, чл.63, ал.4, 5 и 11 и чл. 63в от Закона за здравето, чл.73 от АПК, и във връзка с Решение № 72 на Министерския съвет от 26.01.2021г. за удължаване срока на обявената с Решение № 325 на МС от 14.05-.2020г. извънредна епидемична обстановка, удължена с Решение № 378 на МС от 12.06.2020г., Решение № 418 на МС от 25.06.2020г., Решение № 482 на МС от 15.06.2020г., Решение № 525 на МС от 30.07.2020г., Решение № 609 на МС от 23.08.2020г., Решение № 673 на МС от 25.09.2020г. и Решение № 855 на МС от 25.11.2020г. и предложение от Главния държавен здравен

инспектор, като лице, поставено под карантина с Предписание за поставяне под карантина изх. № **_*****/**.**.****г. на РЗИ – Видин, връчено му на **.**.****г., като напуснал дома си, намиращ се в с. *****, обл. ****, ул. „***** ***** *****“ № **, на който посочил, че ще пребивава за посочения в предписанието карантинен срок – 10 дни, и деянието е извършено по време на епидемия, обявена с Решение № 325/14.05.2020г. на Министерския съвет на Република България за обявяване на извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19, удължена с Решение № 72/26.01.2021г. на Министерския съвет на РБ, считано от 01.02.2021г. до 30.04.2021г., свързана със смъртни случаи, както следва:

- На **.**.****г. за времето от около 12:00 часа до около 14:00 часа в с. *****, обл. ****, ул. „***** ***** *****“ № **, нарушил мерки, издадени против разпространяването на заразна болест по хората, въведени със Заповед №РД-01-196/31.03.2021 г. на Министъра на здравеопазването на РБ, като лице, поставено под карантина с Предписание за поставяне под карантина изх. № **_*****/**.**.****г. на РЗИ – Видин, напуснал дома си, намиращ се в с. *****, обл. ****, ул. „***** ***** *****“ № **, в който е следвало да пребивава за посочения в предписанието срок от 10 дни, считано от **.**.****г. до **.**.****г., като посетил кафе-магазин в с. *****, като деянието е извършено по време на епидемия, обявена с Решение № 325/14.05.2020г. на Министерския съвет на Република България за обявяване на извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19, удължена с Решение № 72/26.01.2021г. на Министерския съвет на РБ, считано от 01.02.2021г. до 30.04.2021г., свързана със смъртни случаи, и

- На **.**.****г. около 14:00 часа в с. *****, обл. ****, ул. „***** ***** *****“ № **, нарушил мерки, издадени против разпространяването на заразна болест по хората, въведени със Заповед №РД-01-196/31.03.2021 г. на Министъра на здравеопазването на РБ, като лице, поставено под карантина с Предписание за поставяне под карантина изх. № **_*****/**.**.****г. на РЗИ – Видин, напуснал дома си, намиращ се в с. *****, обл. ****, ул. „***** ***** *****“ № **, в който е следвало да пребивава за посочения в предписанието срок от 10 дни, считано от **.**.****г. до **.**.****г., като деянието е извършено по време на епидемия, обявена с Решение № 325/14.05.2020г. на Министерския съвет на Република България за обявяване на извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19, удължена с Решение № 72/26.01.2021г. на Министерския съвет на РБ, считано от 01.02.2021г. до 30.04.2021г., свързана със смъртни случаи.

При условията на чл.54, ал.1 от НК, за извършеното престъпление на подсъдимия са наложени наказания от шест месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 10000 лева.

На основание чл.66, ал.1 от НК, е постановено отложено изтърпяване на наказанието лишаване от свобода за изпитателен срок от три години.

С жалбата се претендира за отмяна на присъдата и за постановяване на нова оправдателна такава. Искането се обосновава с общи доводи за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на първоинстанционния съдебен акт и постановяването му в нарушение на материалния и процесуалния закон, без да се сочат конкретни оплаквания и пороци. Твърди се и явна несправедливост на присъдата, отново без конкретика относно наказанието, което се счита за неправилно определено и обстоятелствата, с които не е съобразено.

В с.з. жалбата се поддържа от служебния защитник, който застъпва развитото и пред районния съд становище за недоказаност на обвинението и за обективна и субективна несъставомерност на извършеното. Твърдението за постановяване на присъдата при дефицит на доказателствата се обосновава с обстоятелството, че адресът, посочен в предписанието за поставяне под карантина, представлява празно дворно място, в което е невъзможно да се живее и да се изпълняват противоепидемични мерки, и с липсата на данни относно местопребиваването на подсъдимия по време на карантинния срок. Тезата за несъставомерност на деянието се аргументира с доводи за незаконосъобразност на предписанието за поставяне под карантина, поради некомпетентност на издаващия орган, и с незнанието на значението на понятието карантина. С оглед обстоятелствата, че подсъдимият не е бил болен или носител на вирус, и не е контактувал неправомерно с болни, се счита, че извършеното деяние е с явно незначителна обществена опасност и затова не е престъпно. По тези съображения се претендира за отмяна на обжалваната осъдителна присъда и за постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде оправдан по предявеното му обвинение.

На основание чл.269, ал.3, т.4, б. а) от НПК, по отношение на въззивника подсъдим съдебното следствие и пред настоящата инстанция се проведе при задочно производство, тъй като същият не бе намерен на адреса си, и освен това, от изисканата справка относно задграничните му пътувания се установи, че след последното му регистрирано излизане извън страната на **.**.****Г.. няма данни за завръщането му, и местоживеенето му е неизвестно.

Участващият по делото прокурор изразява становище за неоснователност на жалбата. Първоинстанционната присъда намира за законосъобразна и обоснована, и предлага да бъде потвърдена.

След като обсъди доводите в жалбата, съобрази становищата на страните и прецени изцяло атакуваната присъда, съобразно правомощията по чл.313 и чл.314 от НПК, съдът прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е в срока по чл.319, ал.1 от НПК и при наличие на право и интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е *неоснователна*.

Решаващият съд правилно е установил релевантните за делото факти. Изпълнил е задължението, произтичащо от разпоредбата на чл.303, ал.3 от НПК, като е анализирал всички доказателствени източници, обсъдил ги е поотделно и в тяхната съвкупност и е изложил мотиви кои от тях кредитира и защо. В резултат на правилен доказателствен анализ е приел за установени съответни на доказателствата фактически положения, които се споделят от настоящия състав.

В изпълнение на задължението си за извършване на собствен анализ на доказателствената съвкупност и с оглед правото да приема за установени и други фактически положения, ЯОС намери за доказана следната фактология:

Поради регистрирани случаи на заразени с новия щам на коронавируса в 114 държави, на 11.03.2020 г. на пресконференция в Женева Световната здравна организация обявила епидемията от COVID-19 за пандемия. С цел предпазване и ограничаване разпространението на заразата с вируса на COVID-19 на територията на Република България, по предложение на Министерския съвет и на основание чл.84, т.12 от Конституцията на Република България, с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. било обявено извънредно положение върху цялата територия на страната, считано от 13.03.2020 г. до 13.04.2020 г., чийто срок впоследствие бил удължен до 13.05.2020 г. С горепосоченото решение Народното събрание възложило на Министерския съвет да предприеме всички необходими мерки за овладяване на извънредната ситуация, свързана с пандемията от COVID-19.

След изтичане срока на обявеното извънредно положение, с Решение № 325/14.05.2020г. Министерският съвет обявил извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19 и съществуващата непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите първоначално, считано от 14.05.2020г. до 14.06.2020г. Впоследствие, срокът на обявената извънредна епидемична обстановка бил удължаван неколkokратно с решения на Министерски съвет.

С Решение № 855 на МС от 25.11.2020г. срокът на обявената извънредна епидемична обстановка бил удължен и считано от 01.02.2021г. до 30.04.2021г., а с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите Министърът на здравеопазването бил оправомощен да въвежда мерки на територията на страната, свързани със забрана за влизане на територията на РБ и предприемане на мерки (карантина или предоставяне на отрицателен лабораторен резултат от проведено PCR изследване преди влизане на територията на страната) към държави с установена повишена заболяемост от COVID-19 и значително епидемично разпространение.

В изпълнение на взетото решение на МС, на основание чл.61, ал.1, чл.63, ал.4, 5 и 11 и чл.63в от Закона за здравето и чл.73 от АПК, и във връзка с усложнената епидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID-19 на територията на страната, Министърът на здравеопазването на

Република България издал Заповед № РД-01-196 от 31.03.2021 г. С т.І.1 и І.2 от заповедта била въведена мярка временна забрана за влизане на територията на Република България на всички лица, независимо от тяхното гражданство, през всички гранични пунктове, с изключение на българските граждани и техните членове семейства. Съгласно т.І.8 от заповедта, по отношение на българските граждани, за които е допуснато изключение, била въведена мярка поставяне под карантина с предписание за поставяне под карантина, издадено от директора на съответната здравна инспекция или оправомощен от него заместник-директор, за срок от 10 дни в дома или в друго място за настаняване, в което лицето е посочило, че ще пребивава, ако не представят документ, показващ отрицателен резултат от проведено до 72 часа преди влизането в страната изследване по метода на полимеразна верижна реакция за доказване на COVID-19.

На **.**.****г. при влизане от Германия в Република България през ГКПП „Видин“, подсъдимият С.Г. не представил изискуемия в т.І.8 от заповедта документ, показващ отрицателен резултат от проведено до 72 часа преди влизането в страната изследване по метода на полимеразна верижна реакция за доказване на COVID-19, поради което бил поставен под карантина за срок от 10 дни, считано от **.**.****г., с ППК изх. № **-***** от същата дата, издадено от Директора на РЗИ – Видин и връчено му лично срещу подпис на същата дата в 17:49 часа.

Адресът, на който подсъдимият посочил, че ще пребивава по време на срока на карантината, бил с. *****, обл. *****, ул. „***** *****“ № **. Имотът представлявал дворно място с порутена къща, която от години била необитаема.

На **.**.****г. около 12:00 часа подсъдимият посетил по-отдалечения от дома му хранителен магазин „*****“ в с. *****, който работел и като кафене, напазарувал и седнал на една от масите да пие кафе. Около 14:30 часа на същата дата, в изпълнение на служебните си задължения за проверка на лица, поставени под карантина, свидетелите Ж. Ж. и А. Г. – полицаи при РУ – Стралджа, посетили адреса в с. *****, на който подсъдимият следвало да пребивава. Не го открили там и установили, че имотът представлява дворно място с порутена къща. Тъй като разполагали с информация, че Г. се придвижва свободно, отишли да го търсят в селото и го намерили в горепосочения магазин. Попитали защо не спазва карантината, на което подсъдимият отговорил, че не знае какво е карантина. След като го предупредили да се прибира в дома си по най-бързия начин и да спазва наложената му карантина, подсъдимият си тръгнал.

На **.**.****г. около 14:00 часа на адреса на Г. в с. ***** отново била извършена проверка за спазване на карантината, този път от свидетелите Ж. Ж. и П. П., също служители на РУ – Стралджа. Полицайте не открили подсъдимия както на адреса, така и в селото, и с цел установяването му потърсили съдействие от кметския наместник св. П. И.. Търсили го и на

посочения от нея адрес – в дома на улица „*****“ в с. *****, но не го установили и там. Къщата на ул. „*****“ се намирала в двора на подсъдимия, но се водела на друг адрес, и нейният собственик разрешил на подсъдимия да ползва една от стаите.

Подс. Г., роден на **.**.****г., е с основно образование и е осъждан веднъж за престъпление от общ характер, за което към момента на извършване на деянието е реабилитиран. С присъдата по НОХД № ***/****г. на РС - Шумен, влязла в сила на **.**.****г., е осъден на ТРИ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за престъпление по чл.194, ал.1 от НК, като е постановено отложено изтърпяване на наказанието за изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ. При това положение, след като до изтичане на определения с присъдата тригодишен изпитателен срок не е извършил друго престъпление, поради което да следва да търпи и отложеното наказание, на **.**.****г. за това му осъждане е настъпила реабилитация по право, в хипотезата на чл.86, ал.1, т.1 от НК.

По отношение на правно значимите обстоятелства така възприетата фактология съвпада с фактическите положения, които районният съд е приел за установени, и се доказва по безспорен начин от показанията на свидетелите А. А., Ж. Ж., П. П., П. И.а и Д. С., както и от приобщените по делото писмени доказателства – справка за съдимост рег. № ***/**.**.****г., издадена от БС при ЯРС, ППК изх. № **_*****/**.**.****г., издадено от Директора на РЗИ – Видин, Заповед № **_**-*** от **.**.**** г. на Министерът на здравеопазването на Република България и др. ЯОС намира, че по отношение на гореизложените факти всички налични по делото доказателства са безпротиворечиви, в логична връзка и последователност едно спрямо друго, а обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, установяват по безспорен начин фактите относно авторството, времето, мястото и начина на извършване на деянието.

При тази правилно изяснена фактическа обстановка, която не се оспорва от защитата, решаващият съд е направил обосновани правни изводи, че извършеното от подсъдимия покрива обективните и субективни признаци на престъпния състав на чл.355, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК, тъй като:

За времето от около 12:00 часа на **.**.****г. до около 14:00 часа на **.**.****г. в с. *****, обл. *****, на ул. „***** *****“ № **, действайки в условията на продължавано престъпление, е нарушил мерки, издадени против разпространяването на заразна болест по хората, въведени със Заповед № РД-01-196/31.03.2021 г. на Министъра на здравеопазването на РБ, издадена на основание чл.61, ал.2, чл.63, ал.4, 5 и 11 и чл. 63в от Закона за здравето, чл.73 от АПК, и във връзка с Решение № 72 на Министерския съвет от 26.01.2021г. за удължаване срока на обявената с Решение № 325 на МС от 14.05.2020г. извънредна епидемична обстановка, като лице, поставено под карантина с Предписание за поставяне под карантина изх. № **-

*****/**.**.****г., издадено от Директора на РЗИ – Видин, връчено му на **.**.****г., не е изпълнил задължението си да не напуска дома си и мястото за настаняване, на което е посочил, че ще пребивава за посочения в предписанието 10-дневен срок, като напуснал дома си в с. *****, обл. *****, ул. „***** *****“ № **, и деянието е извършено по време на епидемия, обявена с Решение № 325/14.05.2020г. на Министерския съвет на Република България за обявяване на извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19, удължена с Решение № 72/26.01.2021г. на Министерския съвет на РБ, считано от 01.02.2021г. до 30.04.2021г., свързана със смъртни случаи, както следва:

- На **.**.****г. за времето от около 12:00 часа до около 14:00 часа в с *****, обл. *****, ул. „***** *****“ № **, нарушил мерки, издадени против разпространяването на заразна болест по хората, въведени със Заповед № РД-01-196/31.03.2021 г. на Министъра на здравеопазването на РБ, като лице, поставено под карантина с Предписание за поставяне под карантина изх. № **-*****/**.**.****г. на Директора на РЗИ – Видин, напуснал дома си, намиращ се в с. *****, обл. *****, ул. „***** *****“ № **, в който е следвало да пребивава за посочения в предписанието срок от 10 дни, и посетил кафе-магазин в с. *****, като деянието е извършено по време на епидемия, обявена с Решение № 325/14.05.2020г. на Министерския съвет на Република България за обявяване на извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19, удължена с Решение № 72/26.01.2021г. на Министерския съвет на РБ, считано от 01.02.2021г. до 30.04.2021г., свързана със смъртни случаи, и

- На **.**.****г. около 14:00 часа в с *****, обл. *****, ул. „***** *****“ № **, нарушил мерки, издадени против разпространяването на заразна болест по хората, въведени със Заповед № РД-01-196/31.03.2021г. на Министъра на здравеопазването на РБ, като лице, поставено под карантина с Предписание за поставяне под карантина изх. № **-*****/**.**.****г. на Директора на РЗИ – Видин, напуснал дома си, намиращ се в с. *****, обл. *****, ул. „***** *****“ № **, в който е следвало да пребивава за посочения в предписанието срок от 10 дни, като деянието е извършено по време на епидемия, обявена с Решение № 325/14.05.2020г. на Министерския съвет на Република България за обявяване на извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19, удължена с Решение № 72/26.01.2021г. на Министерския съвет на РБ, считано от 01.02.2021г. до 30.04.2021г., свързана със смъртни случаи.

Проверяващата инстанция изцяло споделя изводите на районния съд за обективна и субективна съставомерност на извършеното по горепосочения текст от наказателния закон.

От обективна страна е безспорно установено, че след като е бил поставен под карантина за 10 дни на **.**.****г., с издадено от Директора на РЗИ – Видин предписание за поставяне под карантина изх. № **.*****/**.**.****г., надлежно връчено му в 17:49 часа на същата дата, подсъдимият на два пъти е нарушил мярката, въведена с т.І.8 от Заповед №РД-01-196/31.03.2021 г. на Министъра на здравеопазването, като около 12:00 часа на **.**.****г. и около 14:00 часа на **.**.****г. напуснал адреса, на който посочил, че ще пребивава – с. *****, обл.*****, ул. „***** *****“ № **, и отишъл съответно, на обществено място по смисъла на §1а от Закона за здравето (хранителен магазин-кафене в с. *****), а на **.**.****г. на неустановено място. Безспорно е също, че регламентираната в т.І.8 от горепосочената заповед 10-дневна карантина е въведена като мярка против разпространението на заразна болест по хората – Ковид-19, във връзка с усложнената епидемична обстановка в страната, както и че и в двата случая деянието е извършено по време на епидемия, обявена с Решение № 325/14.05.2020г. на Министерския съвет на Република България, и в рамките на удължения срок на извънредната епидемична обстановка, считано от 01.02.2021г. до 30.04.2021г., съгласно Решение № 72 на Министерския съвет на РБ от 26.01.2021г. Обстоятелството, че разпространението на болестта е свързано със смъртни случаи е ноторен факт, поради което следва да се приеме за доказано наличието и на този обективен признак на квалифицирания състав на ал.2 на чл.355 от НК.

Относно субективната страна на извършеното правилно е прието, че подсъдимият е действал с пряк умишъл като форма на вина, тъй като е знаел за съществуването на всички обективни признаци. Разбирал е, че напускайки адреса, на който посочил, че ще пребивава, и придвижвайки се свободно из селото нарушава предписанието за 10-дневна карантина, и е предвиждал неизбежността на резултата. Или, същият ясно е съзнавал противоправния и общественноопасен характер на извършеното и е предвиждал неизбежното настъпване на общественноопасните последици.

Правилен е и извода на решаващия съд, че от обективна и субективна страна подсъдимият е действал в условията на продължавано престъпление по смисъла на чл.26, ал.1 от НК, доколкото в непродължителен период от време – за четири дни (от около 12:00 часа на **.**.****г. до около 14:30 часа на **.**.****г.), е извършил две деяния, всяко от които поотделно осъществява състава на престъплението по чл.355, ал.2 от НК, като деянията са извършени при еднородност на вината, като обективно и субективно последващото се явява продължение на предходното.

Поради горните съображения настоящият състав счита, че решаващият съд обосновано и законосъобразно е приел, че от обективна и субективна страна, подсъдимият е осъществил състава престъплението по чл.355, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК, и правилно го е признал за виновен по предявеното му обвинение.

Конкретно по доводите на защитата ЯОС намери следното:

Оплакването за субективна несъставомерност на извършеното неоснователно се аргументира с обстоятелствата, че подсъдимият бил запознат само с предписанията за дистанция и др., и не е знаел значението на понятието карантина, респ. и за забраната за напускане на посочения от него адрес по време на карантината. Това е така първо, защото понятието „карантина“ е законово регламентирано в §1, т.47 от ДР на Закона за здравето, обн. ДВ бр. 44 от 2020г., в сила от 14.05.2020г., и незнанието на закона не извинява незнаещия го. Наред с това, с оглед образованието на подсъдимия, предполагащо основна степен на грамотност и умения да разбира актовете, които подписва, е очевидно, че същият е бил напълно наясно с наложените му ограничителни мерки, които не са нито особено сложни, нито неразбираеми. Същевременно, както е отбелязано и в мотивите на обжалваната присъда, освен при връчване на предписанието на **.**.****г., на **.**.****г. след установяването му в магазина в с. ***** Г. отново бил предупреден, че следва да се прибира и да спазва карантината, но въпреки това, на **.**.****г. отново напуснал дома си. Установено е също, че след отправеното му предупреждение в магазина подсъдимият си тръгнал, поради което е очевидно, че е разбирал същността на дължимото поведение и е съзнавал, че с напускане на дома си нарушава предписанието.

Относно изтъкнатото от защитата обстоятелство, че адресът, посочен в предписанието за поставяне под карантина, представлява празно дворно място, в което е невъзможно да се живее и да се изпълняват противоепидемични мерки, следва да се отбележи, че то би рефлектирало върху правната оценка на деянието само при установено последващо добросъвестно поведение от страна на подсъдимия чрез самоизолация в предоставената му за живеене стая в дома на ул. „*****“ и максимално ограничаване на социалните му контакти. В конкретния случай обаче, анализа на доказателствената съвкупност налага извод за безотговорно отношение и преднамерено negliжиране на мерките, доколкото още преди първата проверка на адреса полицаите разполагали с информация, че подсъдимият се придвижва свободно в селото и посещава обществени места, а обстоятелствата, че на **.**.****г. същият е установен в по-отдалечения от дома му хранителен магазин, както и продължителността на престоя му там - от около 12:00 часа до около 14:30 часа, и причината за това - да пие кафе, сочат, че същият не се е ограничил само с покупка на необходимите хранителни продукти, а е останал около два часа без основателна причина на обществено място, обичайно посещавано от много хора, повечето от които в напреднала възраст. Всичко това недвусмислено говори, че посочвайки необитаемо жилище като място за изпълнение на карантината същият изначално не е възнамерявал да спазва предписаните ограничения, както правилно е заключил и решаващият съд. В този контекст, доколкото се касае за извършени в условията на продължавано престъпление две деяния и гореизложените обстоятелства сочат на проявена от подсъдимия употреба

престъпна воля и безотговорност към живота и здравето на околните, ЯРС обосновава е приел, че спецификата на казуса не позволява да се направи извод за малозначителност или явно незначителна обществена опасност на извършеното, и няма основание за прилагане разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК и в двете ѝ хипотези. Изтъкнатите от защитата обстоятелства, че подсъдимият не е бил болен или носител на вирус, и не е контактувал неправомерно с болни, не разкриват особености на деянието, които да позволяват характеризирането му като малозначително, а подлежат на преценка при индивидуализацията на наказанията. Друг е въпросът, че към момента на извършване на всяко от деянията подсъдимият не би могъл и да знае дали е вирусоносител, доколкото като не се е изследвал за Ковид-19, и именно поради това е бил поставен под карантина.

В съдебната практика еднозначно е решен и повдигнатия от защитата въпрос, свързан със законсъобразността на предписанието за поставяне на карантина, в т.ч. и с компетентността на неговия издадел, след като, както е в случая, подсъдимият не се е възползвал от правото да го обжалва по предвидения в АПК ред. В редица решения, сред които и Решение № 60114 от 6.07.2021 г. по н. д. № 438/2021 г., III н. о., ВКС на РБ е имал възможността да подчертае, че в наказателния процес, за разлика от гражданския, възможността за инцидентен контрол върху законосъобразността на индивидуалните административни актове, какъвто е предписанието за поставяне под карантина, е изключена по силата на закона. И след като подсъдимият не е оспорил издаденото му предписание по предвидения в закона ред, е недопустимо този въпрос да се разглежда в рамките на настоящото производство.

Неоснователни са и оплакванията да постановяване на присъдата при дефицит на доказателствата. Доколкото не съществува спор по приетите за установени факти, че на посочените от обвинението дати подсъдимият не се е намирал на адреса, на който е посочил, че ще пребивава по време на карантината, е очевидно, че същият не е изпълнил задължението си да не напуска дома си. В този смисъл възраженията за недоказаност на обвинението поради липсата на данни относно местопребиваването на подсъдимия по време на карантинния срок, също не могат да бъдат споделени.

ЯОС не намери основание за ревизиране на първоинстанционната присъда и в частта ѝ относно наложените наказания, като счита, че по вид и размер същите се явяват правилно определени, тъй като са съобразени с всички налични смекчаващи и отегчаващи обстоятелства.

В очертаните от закона рамки на наказанията, съответно до пет години за наказанието лишаване от свобода и от 10000 до 50000 лева за наказанието глоба, наложените на подсъдимия такива от шест месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 10000 лева правилно са определени значително под средния и към минимума на предвиденото в закона за наказанието лишаване от свобода и в законовия минимум за наказанието глоба, в

хипотезата на чл.54, ал.1 от НК.

ЯОС намира, че като смекчаващи отговорността следва да се отчетат единствено чистото съдебно минало на подсъдимия и обстоятелството, че не е проявявал симптоми на заболяването. Към момента на извършване на деянието Г. е бил на ** години, поради което възрастта му не представлява основание за допълнително смекчаване на отговорността, тъй като според международните актове, като млади пълнолетни следва да се третират извършители до 21-годишна възраст. В този смисъл е и Решение № 129/16.09.2019г. по н.д. № 530/2019г. на ВСК на РБ, II н. о. В досъдебна фаза подсъдимият се е възползвал от правото си да не дава обяснения, не е участвал в съдебното производство и няма никакъв принос за разкриване на обективната истина, поради което в случая не са налице други смекчаващи отговорността обстоятелства. Не липсват обаче отегчаващи отговорността такива, разкриващи завишената степен на обществена опасност. Несъмнено, завишената степен на обществена опасност на извършеното се обуславя от изложените по-горе обстоятелства, обсъдени във връзка с приложението на чл.9, ал.2 от НК, които характеризират извършеното като проява на престъпна упоритост, безотговорност и сочат за пълно negliжиране на въведените ограничителни мерки, свързани с опазване живота и здравето на хората. По тези съображения настоящият състав счита, че районният съд с пълно основание е приел, че в случая не са налице нито многобройни, нито изключителни по своя характер смекчаващи отговорността обстоятелства, водещи до несъразмерност на предвиденото в закона най-леко наказание от три месеца лишаване от свобода, както и че не е оправдано определяне размера на наказанието лишаване от свобода в законовия минимум. В този смисъл, оплакванията за явна несправедливост на първоинстанционната присъда се явяват неоснователни, тъй като не са налице неотчетени от районния съд смекчаващи отговорността обстоятелства, които да представляват основание за прилагане разпоредбата на чл.55 от НК при определяне на наказанията.

Наказанието глоба е определено в законовия минимум от 10000 лева, поради което и с оглед неприложимостта на разпоредбата на чл.55 от НК, липсва законово основание за редуциране и на неговия размер.

Правилно се явява и решението на районния съд да постанови отложено изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода за минимален изпитателен срок от три години, тъй като с оглед чистото съдебно минало на подсъдимия, предвид настъпилата реабилитация, и размера на наложеното му наказание лишаване от свобода, който е в рамките до три години, спрямо него не са налице законови пречки за прилагане института на условното осъждане. Наред с това, като се имат предвид изброените по-горе смекчаващи отговорността обстоятелства, свързани главно с индивидуалните му особености, които го характеризират като личност с невисока степен на обществена опасност, с пълно основание е прието, че за неговото поправяне и превъзпитание не е наложително да изтърпи ефективно наложеното му

наказание.

По тези съображения, и след като при извършената проверка на обжалваната присъда не се установи същата да страда от пороци, представляващи основание за нейното изменение или отмяна, на основание чл. 338 вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Ямболският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖАВА Присъда № 3/12.01.2022 г., постановена по НОХД № 20212330201199/2021 г. по описа на Районен съд Ямбол.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____